

med det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, naar han sagde, at det var forbavsende, at den højtærede Minister kunde tro, at man kunde berolige os andre med en Henvisning til, at dette Spørgsmaal vedkom jo slet ikke det foreliggende Lovforslag. Den højtærede Minister mener altsaa virkelig, at det Forslag, han har fremsat her, og som han altsaa maa ønske gennemført i uændret Skikkelse, ikke paa nogen Maade vil gøre Indgreb i Ejendomsretten. Det maa jo være den højtærede Ministers Mening, siden han kan sige, at en Diskussion om selve Ejendomsretsspørgsmaalet ikke foreligger, og at han derfor heller ikke gerne ser, at det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) nu paa ny alligevel ønsker fastslaaet den Bestemmelse, der nu staar i den gældende Lovs § 2. Jeg vil i Tilslutning til den tidligere Kirkeminister Hr. J. C. Christensen mene, at naar man gennemfører en Lovgivning, der overhovedet fratager Menighedsraadet, som er den retmæssige Repræsentant for den kirkelige Grundformue, Retten til at udøve *bestemmende* Indflydelse paa de Forhold, under hvilke den vil afhænde sin Ejendom, saa ved jeg ikke, hvad der overhovedet bliver tilbage af Ejendomsretten, saa synes jeg, at man her er inde i en saadan Udhuling af selve Ejendomsretsbegrebet, at det hele til Slut kun bliver en Jongleren med Ord.

Den højtærede Kirkeminister vendte sig særlig mod det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen. Jeg har jo ikke nogen Forpligtelse eller Trang til at svare den højtærede Kirkeminister paa det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersens Vegne, det maa det ærede Medlem gøre selv, men den højtærede Kirkeminister havde dér ogsaa en enkelt Bemærkning til mig. Jeg havde sagt, at det forekom mig, at den Maade, hvorpaa man fra Ministeriets Side havde grebet denne Sag an, ikke svarede til de Forventninger, som man fra Menighedsraadets Side kunde have næret. Den højtærede Minister lagde i sit Gensvar ganske overmaade stærk Vægt paa, at Menighedsraadets Sammenslutning paa Mødet i Tinglev den 14. November 1924 havde vendt sig mod de af *Lovgivningsmagten* fastslaaede Bestemmelser vedrørende Udstykningen af Præstegaardsjorder, ikke imod Forvaltningen, og vilde ligefrem tage denne Beslutning til Udgangspunkt for, at der overhovedet nu var rettet en ny Henvendelse til Lovgivningsmagten for at opnaa andre Forhold her. Dertil maa jeg dog bemærke, at denne Resolution, hvis Form der utvivlsomt, det er jeg enig med den højtærede Minister i, kan gøres Ind-

vendinger imod — jeg vil heller ikke tages til Indtægt for en ubetinget Anerkendelse af den Form, Resolutionen har faaet —, var fremkaldt ved en foregaaende Skrivelse fra Kirkeministeriet af 8. November 1924. Man havde fra Menighedsraadets Sammenslutnings Side ventet, at det Møde i Haderslev, som den højtærede Minister omtalte havde fundet Sted den 22. September, vilde være resulteret i, at Kirkeministeriet havde fremsat et Forhandlingsforslag, saa man kunde være kommet i positiv Forhandling om, hvorledes Bestemmelsen i den gældende Lov skulde udføres. Men i Stedet for fik Menighedsraadets Sammenslutning en Skrivelse af 8. November 1924, hvor man meddelte, at man var „sindet at følge den Fremgangsmaade, at man i hvert enkelt Tilfælde anmoder det paagældende Amts Husmandsbrugskommission om at indkalde Ansøgninger om de Præstegaardsjorder, der skal udstykkes i Henhold til Loven, samt forhandle med Menighedsraadet om Parcelernes Fordeling mellem Ansøgerne og Fastsættelsen af det Grundbeløb, der i Henhold til Lov Nr. 283 af 30. Juni 1922 § 2 skal danne Grundlag for Beregningen af den aarlige Afgift til Præstelønningskassen“. Man kan da umuligt se bort fra, at den Maade, hvorpaa i denne Skrivelse Menighedsraadets Initiativ — Menighedsraadene, der mente sig beføjede til at indkalde Ansøgninger om Præstegaardsjorder, der skulde udstykkes — skydes til Side til Fordel for en Institution, der staar udenfor Loven af 1922, kunde fremkalde en Stemning som den, der ligger til Grund for Resolutionen paa Tinglevmødet den 14. November, i alt Fald er Baggrunden for den. Det, man anmodede den højtærede Minister om ved denne Lejlighed, var i Virkeligheden Nedsættelse af en Kommission, der kunde klargøre det juridiske Forhold, for at man kunde faa Klarhed over, i hvilket Omfang Administrationen virkelig var beføjet til at tilsidesætte Menighedsraadets bestemmende Medvirken i en saa vigtig Sag. Det er Baggrunden for den nævnte Udtalelse, og paa denne Baggrund maa den ses og forstaas. Vi fra vor Side mener, at i Virkeligheden er Spørgsmaalet om Dispositionsretten over disse Jorder i høj Grad et Udtryk for Ejendomsretten og paa det nøjeste knyttet til selve Ejendomsretsspørgsmaalet, og vi kan derfor ikke paa nogen Maade give den højtærede Minister Medhold i, at det er et Spørgsmaal, der ikke vedkommer dette Lovforslag, tværtimod, det er Lovforslagets Kærne. Jeg maa derfor give Udtryk for nogen Forundring over, at den højtærede